

1.

Лори Моран слушаше как тийнейджърката пред нея упражняваше гимназиалния си френски на опашката в „Бушон“, новооткритата френска пекарна на ъгъла до офиса ѝ в „Рокфелер Сентър“.

– Же вудре ън пан шокола. Дайте ми направо дьо.

Касиерката чакаше търпеливо момичето да приключи с поръчката си. Очевидно бе свикнала с недодяланите опити на клиентите да практикуват френския си, макар магазинът да се намираше в сърцето на Ню Йорк.

Лори обаче никак не беше спокойна. По-късно сутринта имаше среща с шефа си Брет Ъънг и още не бе решила коя история да избере за следващото шоу. Трябваше ѝ време да се подготви.

След финално „мирси“ момичето си тръгна с кутия кроасани и пасти в ръце.

Беше ред на Лори.

– Ще поръчам на английски, *s'il vous plaît*.

– *Merci* – искрено се зарадва жената.

Беше станало традиция в петък сутрин да минава през пекарната, за да вземе нещо за екипа си – Грейс Гарсия, административната помощничка, и помощник-продуцента Джери Клайн. Бяха ѝ благодарни за тартите, кифличките и сладките. След като поръча, магазинерката я попита дали желае още нещо. *Mascons* изглеждаха съблазнителни. Ще взема за татко и Тими, обеща си тя. И за мен също, ако днес срещата с Брет мине добре.

Излезе от асансьора на шестнайсетия етаж на „Рокфелер Сентър“ №15 и се замисли за офиса си в студио „Фишър Блейк“, който отразяваше постигнатия от нея успех през последната година. Някога работеше в малък офис без прозорци и делеше секретарка с още двама продуценти. Но откакто създаде телевизионно шоу, разследващо неразкрити от властите убийства, кариерата ѝ пое стремглаво нагоре. Вече разполагаше с просторен, светъл офис, обзаведен с модерни мебели. Джери се издигна до помощник-продуцент и работеше в малък кабинет в съседство, а Грейс се справяше с многобройните си задължения в просторното място отпред. Тримата сега правеха шоуто „Под съмнение“ и не ги товареха с безличните новинарски програми.

Наскоро Грейс навърши двацет и седем, но изглеждаше по-млада. Лори многократно се изкушаваше да ѝ каже, че не е необходимо да носи тежък, дързък грим всеки ден, ала момичето явно предпочиташе своя стил пред класическия вкус на Лори. Днес Грейс беше с многоцветна копринена туника над впития клин и с ботуши с дебела подметка и висок ток. Дългата ѝ черна коса бе събрана в небрежен кок, а отделни кичури нарочно беше оставила да се спускат по раменете ѝ.

Обикновено Грейс веднага се нахвърляше на лакомствата от пекарната, но днес не го направи.

– Лори... – подхвана тя тихо.

– Нещо не е наред ли?

Лори добре я познаваше и веднага долавяше настроението ѝ.

Грейс понечи да ѝ отговори, когато Джери излезе от офиса си и се присъедини към тях. Застанала между слабия, жилав Джери и Грейс на високите токчета, Лори се почувства като малко дете, въпреки ръста си от един и седемдесет.

Джери вдигна ръце все едно се предава.

– Една жена те чака в офиса ти. Току-що дойде. Само за сведение: нямам нищо общо с това.